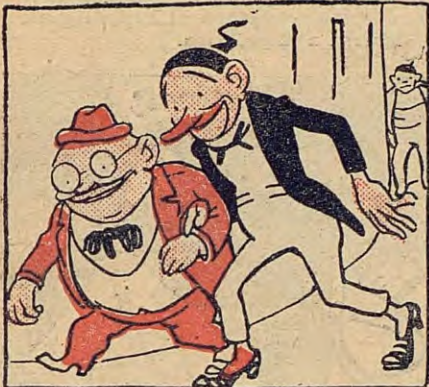

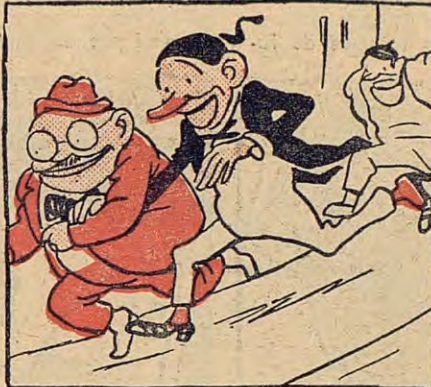
VIROLET

EL CAÇADOR, CAÇAT

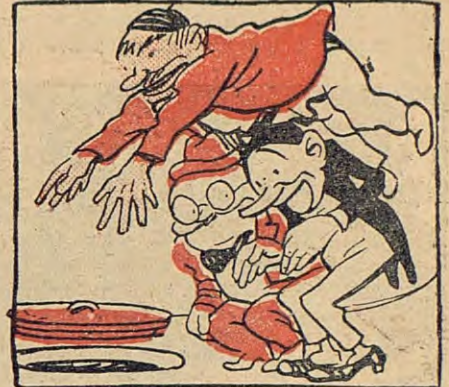
(per Cornet)

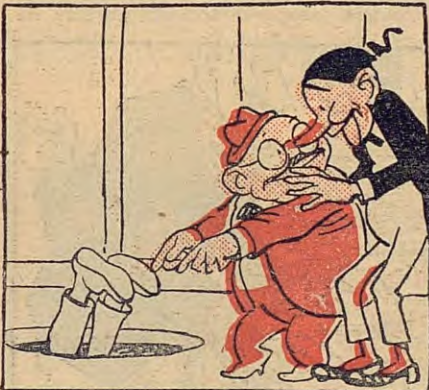
—Virolet; apretem una mica el pas, puix em sembla que aquest individu que ens ve al darrera ens vol donar un ensurt.

—Ai, ai, Virolet, que veig negra la cosa!... Au, apreta a córrer que, si no, el nostre furibund perseguidor ens atraparà.

—Virolet, ajupa't i estarem salvats. La sort ha posat en el nostre camí aquesta trapa de l'electricitat, oberta.

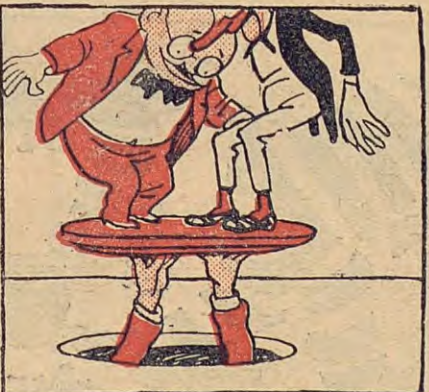
—Veus, Virolet, com no m'enganyava? Ell portava molta pressa, ha passat per damunt nostre... i ha caigut a la garjola.

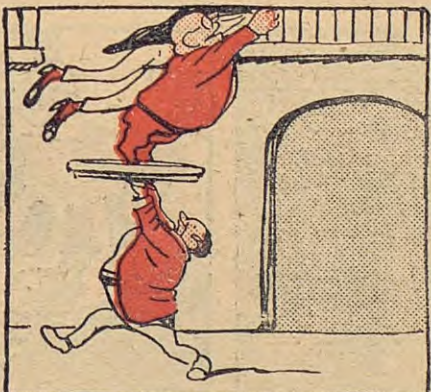
—Ara, tanquem, que no s'esbravil. Aquí el malfactor purgarà ben purgades les seves innombrables i cruels malifetes.

—Holal Que veniu a treballar? —Ca, home! Uns trapelles d'aquí dalt que m'han fet la traveta! Però si vós voleu ajudar-me...

em venjasé.—L'home és de bona fè i forçut. Tot seguit va a aixècar la trapa sobre la qual s'hi han col.locat Virolet i el Secretari.

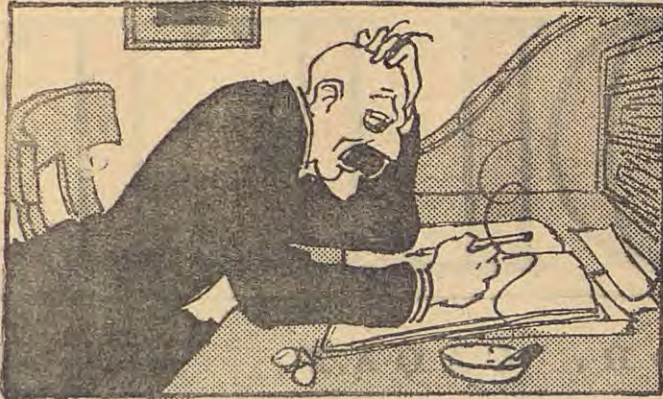
—Ara els tiro a terra—es diu el malfactor—i en caure-ls-hi la trapa al damunt, els aixafarà, deixant-els fets una coca.

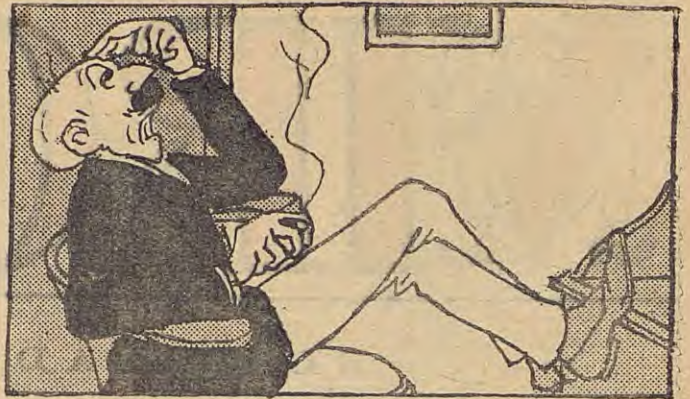
Sortosament, uns taçons posats a tret, salvaren a Virolet i al seu secretari. La Providència vetilava pels nostres homes!

FUM, FUMEROL!...

(per Miret)

Don Pau Fumador i Avar passava comptes en el seu dietari i veié que en el ram de la fumerola gastava un bon tros massa. I com que ell no pensava pas estar-se de fumar...

...ja el teniu rumiant més que un camell, la manera de fer-ho sense gastar. La idea fou segregada al cap de poca estona i posada immediatament a la pràctica.

Anà a l'estanc i féu un «pedido» per varies mils pessetes. Demaneul: «havanos» de totes mides i de totes marques... Allí no hi mancava res. El camàlic va tenir de fer una pila de viatges.

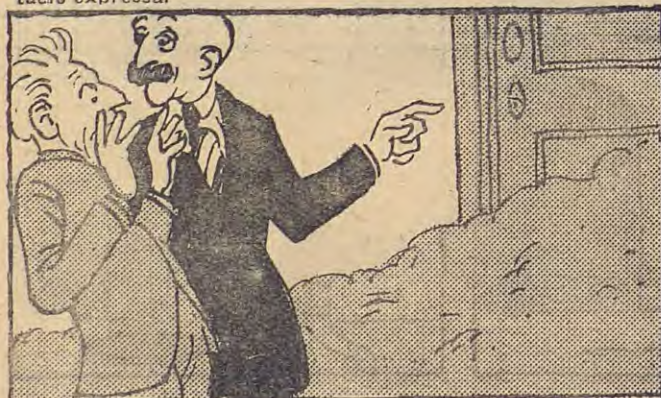
Va escriure a la companyia d'assegurances contra incendis «La Perenne», i un agent es presentà amb velocitat telegràfica. — Digui. — Voldria assegurar aquesta partida de tabac. — Prou...

Feren els tràmits pertinents i quedà tot el tabac assegurat. Des d'aleshores, Don Pau fumà a pleret, convidà els amics... però, això, sí, les cendres es recollien en una habitació expressa.

I després de passar molt tranquil·lament cinc o sis anys, el senyor Fumador es va presentar a «La Perenne» demanant la indemnització per l'incendi de la partida de tabac.

El gerent es va personar en el «lugar del siniestro» i... efectivament, tot s'havia reduït a cendres. Don Pau es creia cobrar tot seguit i renedir el cas. Però el que no podia pensar-se mai era que el farfen vestir...

...de matalàs per picar grava a presiri. L'havien condemnat a cadena perpètua i un dia, car hom conceptuà l'incendi d'intencionat, amb agravant de premeditació, alevosia i... reincidència permanent.

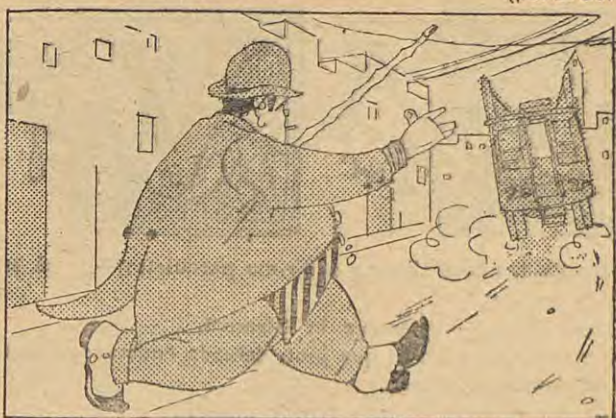
MIRET

COM VA REBAIXAR LA PANXA EL SR. SISTACS

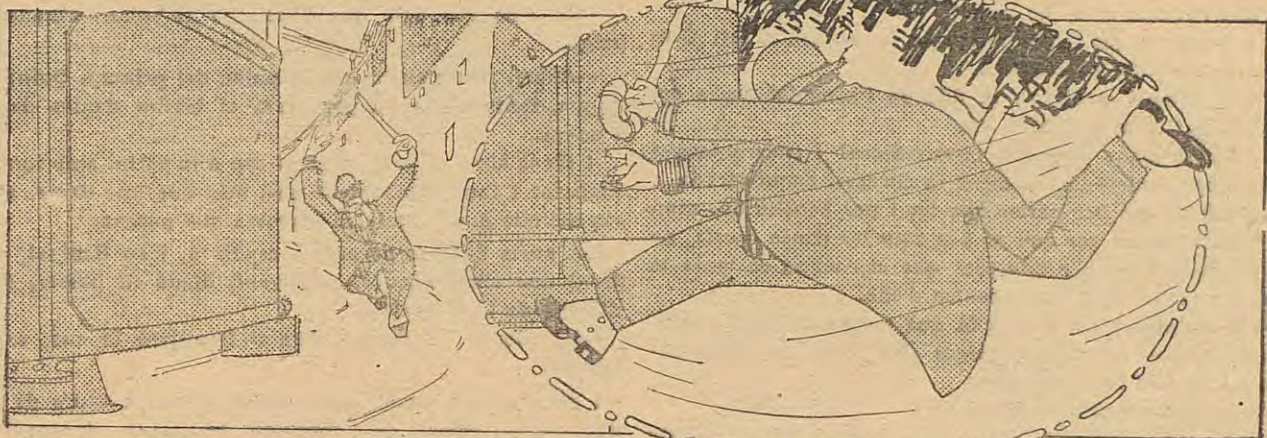
(per E. Serra)

El senyor Sistacs, distingit corredor de llegums, fermament instat per la seva senyora, surt de casa, decidit a no tornar-hi sense haver trobat un remei per rebaixar la seva panxa.

Una vegada al carrer, un autòmnibus buit li dóna una idea salvadora i, sense pensar-s'hi gens ni mica, emprèn la persecució del vehicle, cosa, en veritat, un bon xic difícil.

Mes la ràpida marxa que aquest porta i la panxa del obès, dificulten bastant la realització de l'acudit del senyor Sistacs, el qual es dóna compte que no és el mateix córrer sigrons que a darrera d'un autòmnibus.

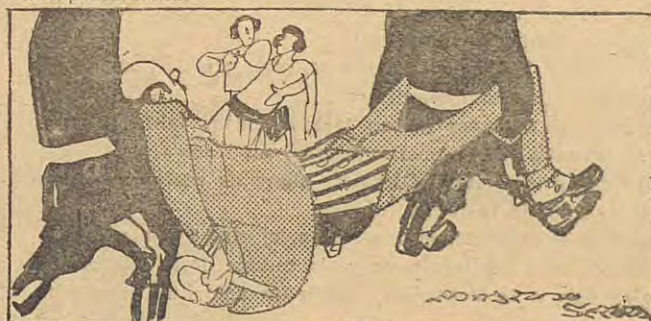
Però ell és un home de voluntat ferma, i quan es posa una cosa al cap té de sortir-ne. Y redoblant l'esforç aconseguix, després d'un quart de córrer com un esperitat, arribar a un metre de la plataforma.

Això li dóna coratge i l'impulsa a fer un salt extraordinari, arribant a muntar a l'estrep. Però amb el pes de la seva panxa i la força del cop que dóna, fa bascular l'autòmnibus, aixecant-lo del davant amb gran astorament del conductor i pànic dels transeünts que preveuen la imminent catàstrofe. En efecte: la feixuga còrpora del senyor Sistacs domina, i passa ço inevitable: queda esclafat sot a la plataforma.

—Socors! Auxili!—Xiulets... guardes... molta gent...
—Què ha passat? —«Però, hombre de Déu, a quién se le ocorre fer semblant tonteria?» —Ja ho sé prou. Però volia rebaixar-me la panxa. Era per remei... Ara, du-guín-me a casa.

—«Reina Santíssima! Pobre Sistaquets meu!... Què li ha succeït? — «Nada, senyora, nada... que su marido s'ha tret d'un golpe un gran pes de encima i se ha allargado un metro i mig. Aquí viene convertit en un galan mozo».

LA VENTAFocs

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Aquesta també s'hi posa a dir-me parauletes?—pensà en Badinet, en sentir-la.

—Quina burla!—exclamava la Girassol.

I la marastra, en un to que prou deixava endevinar el seu profund despit, exclamà:

—Se'l pot felicitar el meu senyor marit!

Un hisendat que vol senyorejar i no té carrossa. Miserable plebeu!

En aquell moment, la Girassol, que ja no sabia amb qui esbravar la seva malícia, s'adonà de la Ventafocs, que havia estat tota l'estona arrupida vora la llar, i exclamà:

—Oh, i pensar que la Ventafocs ho haurà sentit tot! Com deu haver disfrutat la maleïda!

—Ah, era aquí escoltant, la filla de l'hisendat sense carrossa?—afegí la marastra.

—I amb les mans plegades, la mandrosa! I encara gosava demanar per venir!—anava dient la Girassol enquimerada.

En Badinet, que per pastor que fos i per beneït que semblés, tenia més bon cor que no pas aquelles dones cruels, no es sabia avenir que per una cosa que cap culpa en tenia la Poncellina, totes es giresin contra d'ella.

—A veure si ara ho pagarà la que menys culpa tèn—pensava el patge.— Mentres no sigui que també se l'estimen molt, ja que així la maltracten.

La marastra no s'ho sabia acabar:

—Vina, vina, princesa dels cremallots—li digué, fent-la aixar i atansar-se.

Però veient que no anava prou llesta, la Girassol li donà una empenta per fer-la atansar, tot dient-li:

—Hi deus haver fet gran festa amb la burla que ens han fet, oi?

—Jo no sé de què em parreu, us ho prometo!—clamava la pobreta Ventafocs.

—Es fa la desentesa, ara!

—Deixa-me-la per mi!—cridà la marastra.— Volies vetllar aquesta nit, oi? M'han dit que tenies ganes de passar la nit en vetlla. Això rail! Com que, vulgues que no, anirem a la festa del príncep, perquè no se't faci massa pesada la vetlla, mentre nosaltres serem al ball, tu podràs divertir-te triant totes les lleties d'aquest perol.

I dient això, li mostrà un gros calderó on hi havia lleties per un batalló de soldats, si hagués caigut.

—Perdoneu — li respongué ingènuament la Poncellina.— Aquestes ja són triades.

La Roserblau no es podé estar d'exclamar:

—Cal ésser innocent per dir-ho! Si t'ho haguéssis callat, vet aquí que ja tenies la feina llesta.

—Però això hauria estat com mentir, damisel.la—li respongué ella, amb tota humilitat.

—Doncs, si aquestes ja són triades, quina feina li farem fer per aquesta nit?—anava rumiant la marastra.

—Quina feina?—féu fa Girassol, plena de malícia.— Aviat l'hauem trobada la feina. Mireu!

I agafant el calderó per una nansa, el girà d'una revolada, escampant totes les lleties entre la cendra de la llar de foc.

I girant-se a la Ventafocs, aamb un somriure que enceñia la sang, li digué:

—Aquí les tens les lleties. Ves si son triades ara.

La Poncellina exclamà adolorida:

—Per què ho heu fet, damisel.la? Dos dies he passat, triant-les.

—Doncs ja tens feina per tota la nit, així!

—I que Deu te'n guard que en tornant no trobem tota la feina llesta — afegí la marastra.— Perquè només una lletia que et faltés per triar, ja no veuries la claror del sol en tots els dies de la teva vida.

—L'haguéssim tancat al celler quan jo us ho deia—apoià la Girassol.

—Pobreta Poncellina!—murmurà en Badinet, consternat.— Si m'hi poso, les deixaré bones per llençar!

—Què murmures, tu?—el reptà la marastra.

—No... Es que deia que doneu bo de mirar—s'excusà el patge.

—Anem, filles; anem cap al palau del príncep. Quina vergonya, tenir d'anar a peu, com si fóssim dames de tres i no-res.

I dient això, es posà en camí cap a la porta, amb tanta de majestat i tant gronxament que, més que una dama, s'hauria dit que era la mateixa carrossa que pasava.

Les seves filles es posaren a seguir-la, i en Badinet, aprofitant que elles passaven endavant, digué en passar, a cau d'orella de la Ventafocs:

—No ploris, Poncellina. Ara li trepitjaré la cua, expresament.

I corrent com aquell qui va distret, anà a caure de peus damunt del róssec de l'orgullosa damisel.la, donant-li tan forta estrebada, que d'un xic més la deixa sense faldilles.

—Que és això, barroer!—cridà la Girassol, treient foc pels ulls.

Però, en Badinet, fent un dels seus saluts enravessats, li respongué tranquilament:

—Perdoneu, damisel.la, que no he estat pas jo. Han sigut els peus, ho podeu ben creure.

Quan tots foren sortits, la pobreta Poncellina esclatà en plors; però en el mateix instant es tornà a fer aquella bonica claror a la cuina i aparegué la bona velleta.

En veure-la, la Poncellina es llenca als seus braços, exclamant:

—Oh, padrina, padrina, per l'amor de Déu!

—No et desconsolis així, filleta — li va fer ella, acariciant-la dolçament.

—No l'heu sentida la marastra? Què serà de mi, si no podré tenir triades les lleties abans no tornin?

—Per això no has pas d'amoïnar-te, bona minyona!

—Es que no cerquen més que trobar excusa per tancar-me per sempre dins de la fosca del celler. I si no troben les lleties triades, ja tindran l'excusa.

—Això rail! — va fer la velleta somrient — Els ocellets te les triaran.

—Com pot ésser, si els ocellets dormen en aquesta hora? — demanà la Poncellina, desalenada.

—Cridant-los vindran, si els ho demanes per la Mare de Déu.

—De cert, padrina?

—Vés, i prova-ho.

Així ho va fer. Agafà la corda que penjava de la finestra alta de la cuina, i l'obrí.

De primer no es veia més que el cel estelat.

Llavors la Poncellina, amb les mans plegadetes com aquell que fa cració, començà:

Rossinyols i passarells,
cadernerers i oronells;
gafarronets i oriols,
pardals, falsiots, verderoles,
ajudeu-me, si podeu:
feu-ho per la Mare de Déu!

Tan bon punt hagué acabat de pronunciar aquestes paraules, es sentí una refulada d'ocells talment com si fos un bon matí de primavera.

—No els sents?—preguntà la velleta, somrient.

—Oh, la meravella! — exclamà la Poncellina, sorpresa d'emoció, veient entrar ara l'un ara l'altre, ara a parelles, ara a vols, ocells de totes menes, saltironaires i festosos que davallaven tot dret cap a la llar.

—Ara, deixa'ls fer, i encara no te n'adonaràs que ja et trobaràs triades totes les lleties, sense ni un gra de cendra.

—Oh, padrina, padrina, com us podré pagar tanta mercè?—exclamà la Poncellina, plena de reconeixença.

—Qui en parla de pagar? Si encara estic en deute amb tu, que per això venia! — féu la velleta.

—Vós, en deute amb mi, padrina?

—Ben cert que sí... Pel pa que em vares donar un dia al bosc perquè no em morís de fam; per feix que em vares oferir perquè no em morís de fred; per les sabates que em vares rir perquè no se'm nafressin els peus.

—En això penseu encara? — féu la Poncellina.

—Per tot això mereixes recompensa. Però com que sóc tan pobra, no et puc donar per paga més que aquesta petita nou... Me la refusaràs, Poncellina, per ésser tan petita cosa?

—Refusar-la, venint de vós? Per ésser vostra la guardaré sempre.

—Guardar-la?—cuità a dir-li la velleta—Oh, no! Gran tort seria el guardar-la, perquè, ja que no l'has refusada, has de saber que dintre d'aquesta nou hi ha tot el que desitgis tenir... I ho tindràs com ho desitjaràs, tan bon punt l'obris.

—Oh, padrina, padrina! — exclamà ella — Perquè vós ho dieu, ho crec.

—I es perquè tens fe i ho creus, que hi és en veritat tot el que et dic... Veiam, veiam: que és el que més desitges tenir, Poncellina?

—De primer, la glòria de la meva mare — respongué amantent.

—Ja fa temps que la té.

—Doncs, que el pare torni i que sigui feliç.

—Tornarà i serà feliç, quan tu seràs venturosa... Però això no s'hi val. El desig ha d'ésser per una cosa teva, ben de tu, m'entens?

—Meva, ben meva?...—preguntà la bona minyoneta, no podent deturar els batecs del seu cor—I no us enutjaríeu si us ho digués tal com ho penso, padrina?

—Digues, digues...

—No em tindríeu per presumida i vanitosa?

—Digues, digues... — anava fent la velleta, somrient enternida.

—Doncs, el que més desitjaria en aquest instant, fóra poder anar a la festa del príncep... Perquè, a vós ja us ho puc dir, padrina meva, que sou tan bona i no us mofeu de res de mi: D'ençà d'aquell

dia que vaig veure'l el príncep, d'ençà que em va donar l'anell, pobra de mi! el meu cor... Jo no sé si es pot dir com jo ho sento, padrina...

—Digues, digues...

—El meu cor no ha parat de glatir per ell, en tanta de manera, que fins he tingut por que no fos pecat... Ho és, padrina, de pecat, que una ventafocs estimi tant un príncep,

—Es tan pecat com que dels rosers en surtin poncelles i de les poncelles, roses, filleta.

—Quin consol que em doneu, padrina! Però no us penseu pas que tingui la raó tan perduda que em cregui que el cor del príncep pugui glatir per mi com el meu per ell batega, i... Jo no demtino més sinó tornar-lo a veure; encara que sigui ben amagadeta en un recó; que ell ni ningú no hagin esment de mi. Així, és com jo gosaria mirar-lo, i és com em penso que el meu cor sossegaria, només que de tornar a veure'l i malament ell no em veiés!

—Doncs, tot això que dius tindràs, i el que dir no goses, també — féu la velleta.

—I això, com padrina?

—No t'ho dic que tot és dintre d'aquesta nou?

—Oh, padrina, padrina meva! Tantes coses hi càben? — preguntà la Poncellina, plena d'il·lusió.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTC

Núm. 293. — M. NURIA TOMAS.

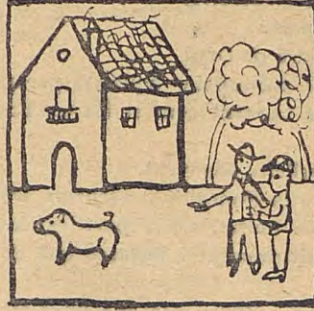
—He llegit al diari que hi ha un remei que cura les malalties agudes.
(La nena): —I les obtuses?

Núm. 294. — F. ROS.

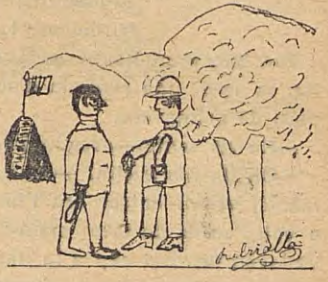
—D'on vén, Pepet?
—De casa el senyor Rector, que m'ha regalat la «Vida de S. Tomàs».
—Trobo que estàs millor que ahir.
—Està clar! Com que porto una vida regalada!

Núm. 295. — CARMÉ RIBAS.

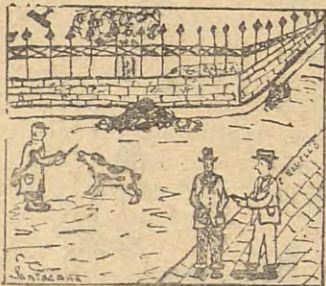
—Agafem aquest porc?
—No, que ens podria vendre la guarda civil, i no val la pena de què ens agafin per una «porquerias».

Núm. 296. — JOSEP ROBIRALTA.

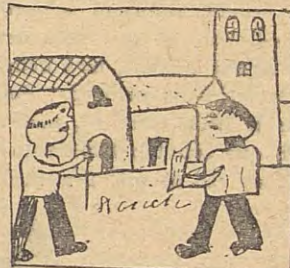
—Que no ho sap, senyor Felix?
—No pas tot, senyor Felat.
—Al meu poble han enterrat a un xicot que era molt «viu».

Núm. 297. — LLUIS SANTACANA.

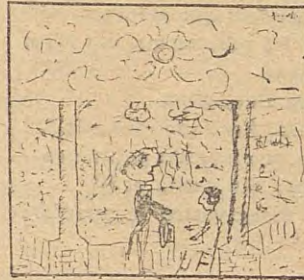
—Mai he entès per què a aquests ossos els diuen «fox».
—Home, perquè de seguida que'ls mmpipen, es «cremen».

Núm. 298. — LLONGH.

—Si vol, per 3.000 pessetes, li faré una casa de baixos i primer pis.
—Veurà: Com que no tinc prou diners, em convindria que només em fes el primer.

Núm. 299. — LLUIS M. GOELL

—Déu la guard; com està?
—Jo? Asseguda!

Núm. 300.—JOSEP COMAJUNCOSA

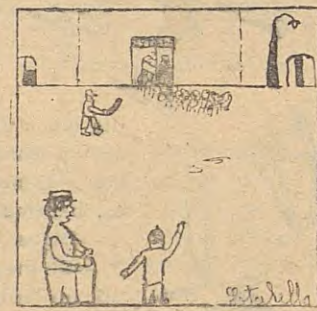
—Noi: m'han afaitat!
—Gran cosa?
—O! Es que m'han «afaitat» amb un cop de pilota!

Núm. 301. — RAMON BARDES.

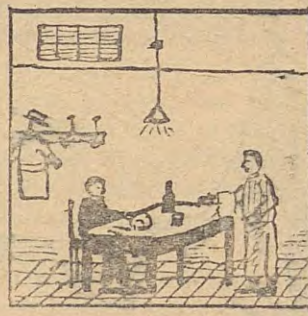
ELS NOUS RICS
—«No llores, que mamá te farà un vestidu de terciopelu de vellut.»

Núm. 302. — ESTALELLA.

—PapW quK fan aquella gent?
—Fan «cola».
—Cola d'aquella per enganxar fusta?

Núm. 303. — F. WEBERMANN.

—Què desitja més el senyor?
—Porti'm una cua de llus.
—No el podré servir, perquè s'han acabat. Si li fos el mateix, li portaria algunes cues de cirera.

Núm. 304. — GANYOTA.

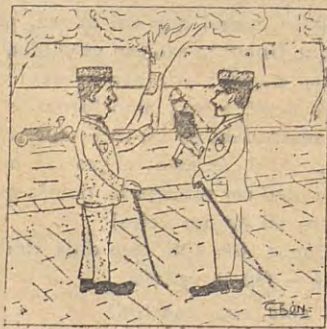
—Em fan un mal aquestes sabates!
—Les sabates o els peus?

Núm. 305. — JOSEFINA FERRE.

—Saps, Roser, que la meva mamá sap molt de nedar?
—Segur que no sap fer lo que fa la meva, que és treure's les dents i tornar-se-les a posar.

Núm. 306. — SIFON.

—Qui és aquell que va tant estripat?
—Es un gran cantant: De la seva veu en fa el que vol.
—Doncs se'n podria fer un trajo, que força que el necessita!

Núm. 307. — JOSEP CASANOVAS.

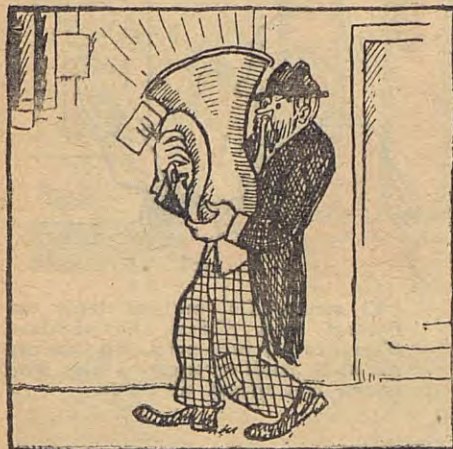

COMPRANT UN RELOTGE
—Aquest és de llum i té la particularitat de veure-s'hi l'hora a les fosques.
—Que m'hi podré encendre el cirro?

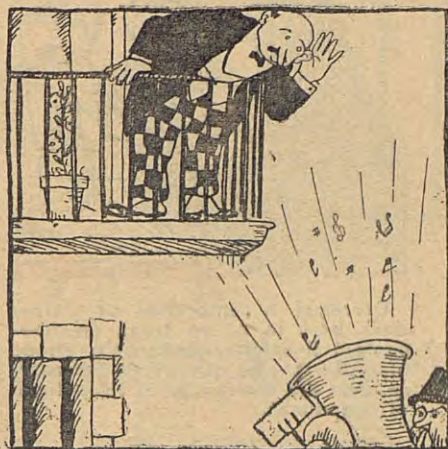
Núm. 308. — JOAN BERNADELL.

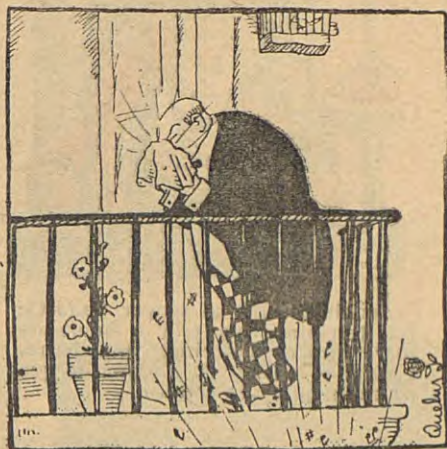
—Acf on me veus, he estat a quatre passes d'un tigre.
—On era?
—A un aparador, dissecat.

Pe! carrer i amb molta pompa

En Sirera amb atenció

I amb el vent que li ha enjogat

ENTRETENIMENT

—Què té a la mà aquest cafeter?
(Uniu els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc).

Tataríííí!...
Tataréééé!...

Amics que cada setmana em llegiu assiduament: Us poso en coneixement que la setmana vinent, si Déu no vol lo contrari, sortirà el meu setmanari colorit profusament.

EN VIROLET

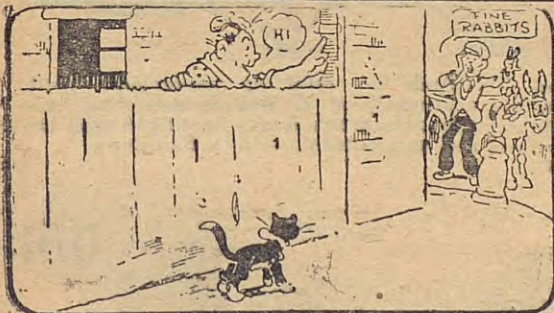
EPITAFI JEROGLÍFIC

A K nsa En X et
un pi Kot D XVII 1923 1922 1921 1920
que a D enganyys
 t ir tant net

Solucions al número passat: Rodolins incomplets: 1.—Don Josep vol passejà «A dalt d'un aeroplà. 2.—Quan més amunt ha volat, «l'aparell se li ha espatllat». 3.—I se n'ha anat a parar «al penell d'un campanar».

Entreteniment: Una clau.

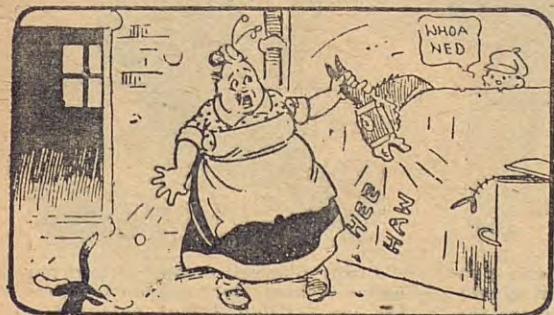
Frase feta: Ficar els peus a la galleda.

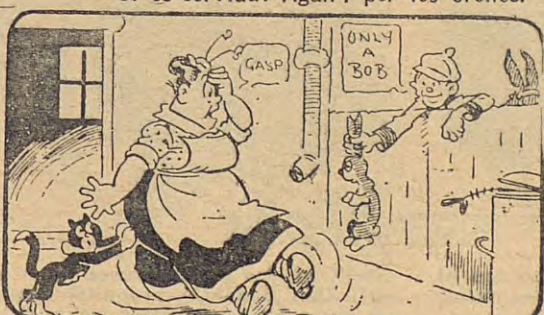
—Ei, noi! Porta'm un conill!

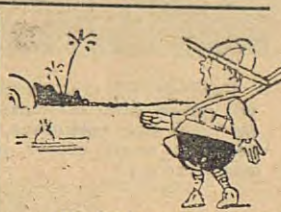
—Si és servida: Agafi'l per les orelles.

—Verge Santal Que és això?

Agafi aquest que és més bonic.

—Oh! Un home enterrat viu
Deu ésser un castigat pels
bàrbars que còren per aques-
tes terres!

—Vaig a salvar-lo.

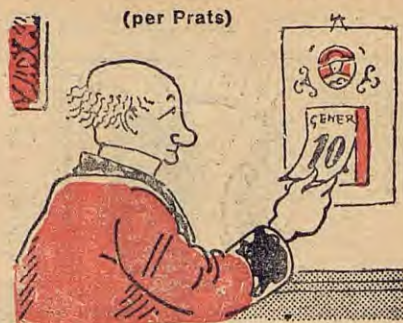
—Vatua! Es un cocò!

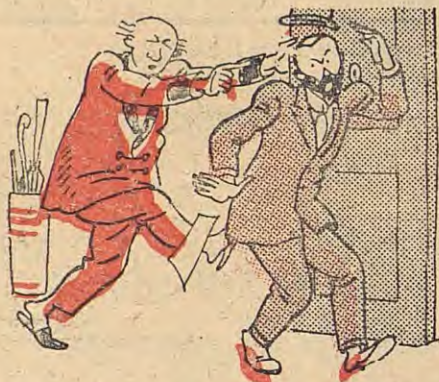
Aquell any per al senyor Badó Oc fou terrible! Cap allà a finals de març tingué d'escriure una lletra, i a l'anar a datar-la, s'adonà de que no sabia quin dia érem.

Corregué a comprar-se un calendari, però ja no en trobà de mensuals i li calgué quedar-se'n un de bloc diari: —Es qüestió de recordar-se cada dia d'arrencar el full—digué el dependent.

El senyor Oc, malgrat tenir un natural molt distret, no oblidava d'arrencar el full, però com que cap dia se li acudí arrencar-ne més d'un anava tres mesos atrassats.

I aquesta petita causa, quins lamentables efectes havia d'arribar a tenir! Tres mesos abans del terme se li presentà, amb tota la barra, el procurador a cobrar el lloguer.

Davant una tal mostra de grollera desconfiança, despedí el procurador no gaire amablement, i aquest prometé tirar-li els mobles al carrer si no pagava abans de noranta dies

Don Badó, després de moltes setmanes de suar, quan veié que al calendari s'apropava al més de juliol, no volgué esperar més i decidí anar-se'n a estiuajar.

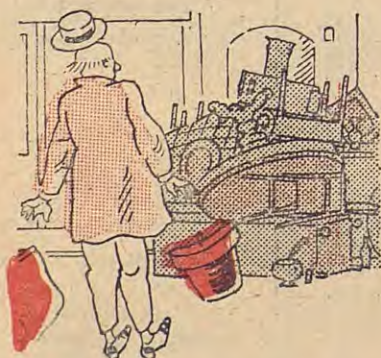
Però al poc temps d'ésser al camp, va notar que el temps es refredava de faiso poc estiuença, i sota el traço de fresc sentí córrer uns calfreds de mal averany.

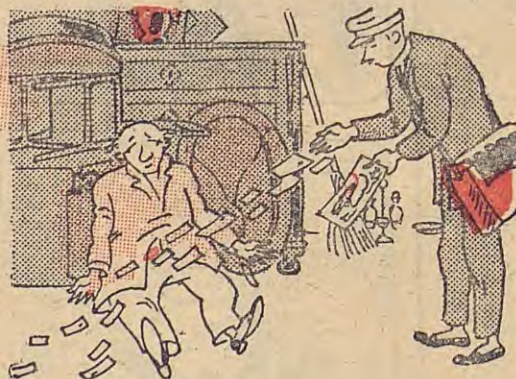
La vida li anava devenint complicada i il·lògica: Els elements atmosfèrics s'havien revolucionat i li succeïen coses tan inexplicables com rebre un compte abans d'haver fet la compra.

Amb un estat de neurastènia molt accentuat, en el mes de setembre, emprés pels grans freds, no tingué més remei que entornar-se'n a Barcelona.

Però a l'arribar a casa, fou el cop fort! El procurador, complint la seva promesa, li havia llençat el mobiliari al mig del carrer.

Però, ai, les malventures no acabaven pas aquí! Don Badó Oc, aniquilat com un trasto més entre els seus trastos, rebia del carter un munt de felicitacions i un cromó molt efussiu.

I des d'aquell temps el podrieu veure a Sant Boi, convencut d'ésser un Galileu i fent calendaris, ocupació molt poc recomenable.